ПАМ'ЯТАЄМО МИНУЛЕ —
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
— БУДУЄМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 233. TWO SECTIONS (SECTION 1) ЦЕНТІВ 20 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 13-го ГРУДНЯ (DECEMBER) 1975 No. 233. VOL. LXXXII.

Українські студенти створили собі „шматок України" в Мехіко

Українські студенти з Америки в Гвадалагара в Мехіко. У першому ряді сидять (зліва): Ярема Шкірник (Евастон, Ілл.), Лариса Микитюк (Чікаґо, Ілл.), Роман Козицький (Чікаґо, Ілл.), Віра Марійка Корецька (Дарієн, Кон.) і Адріян Баранецький (Мейпелвуд, Н. Дж.). У другому ряді стоять (зліва): Юрій Бабчук (Монтерей, Інд.), Мирон Позник (Чікаґо, Ілл.), Євген Ковальський (Чікаґо, Ілл.), Віктор Яворський (Ньюарк, Н. Дж.) і Богдан Ґалібей (Савт Оранж, Н. Дж.

Крім них у Гвадалагара студіюють: Адріян Клюфас (Провіденц, Н.Й.), Олександер Косенко (Рочестер, Н.Й.), Александра Кушнір (Йонкерс, Н.Й.), Орест Ривак (Чікаґо, Ілл.), Ігор Савчук (Ню Йорк, Н.Й.), Оленка Марта Сайкевич (Еґертсвил, Н.Й.), Юрій Станкевич (Чікаґо, Ілл.), Богдан Томків (Елеґейн, Н.Й.) і Роман Филипович (Чікаґо, Ілл.).

(М.С.). — В далекому мехіканському місті Гвадалагара є шматок України. В одній кімнаті одноповерхового будинку: тризуб, портрети Тараса Шевченка й Івана Франка на стіні. Також вишивка. Там чути українську мову. Ведеться розмова про життя у їй чужій для розмовців кімнаті країні. Розмєвляють, як то вони тут зустрілися.

Одна студентка оповідає, як вона тут вперше зустріла українців. Одного дня, як вона пішла на закупи до склепу, видається їй, що коло неї хтось розмовляє українською мовою. Підійшла вона до них і почала розпитуватися, хто вони, як, звідки прийшли. Довідалася, що вони не тільки українці, але що також живуть близько неї. Вони студенти медицини, як і вона.

Кілька тижнів пізніше прийшло їй на думку, чи не було б приємно, коли б всі українці, що тут тепер живуть, могли зустрінутися. Приходить день цієї зустрічі. Має бути не цілком українське, але українсько-американське „барбекю". Вугілля не хоче розпалюватися, м'ясо тверде. Але ніхто цим не турбується. На другий день всі разом пішли до кіна, а наступного тижня до місцевого театру.

Незабаром приходить думка, що давно ніхто не коштував маминих страв. Виходить, що одиноким способом, щоб можна мати таку їжу, було б, коли самі їх приготували. Приходить день української вечері. Є борщ, деще забагато заперчений, але який добрий! Голубців, майже сотка, більше ніж досить для всіх.

Приходить Великдень і знову думка, щоб мати хоч спільне великоднє сніданя разом в цей день. В ту неділю стіл заповнений різним добром включно, зі свіжо спеченою бабкою. Так багато було всього, що ніхто не рушився з-за стола кілька годин. За столом також є гість. Товариш, чужинець православної віри з Йордану, який також святкував Великдень в той сам час. По сніданню всі разом поїхали за місто на прогульку, щоб побачити гарний водопад.

Це все тільки маленькі епізоди з життя українських студентів в Мехіко. Але важливість цієї зустрічі для студентів, що так далеко від дому, справді велика. Тут вони більше відчувають потребу бути разом і тужать за рідною спільнотою ніж деінде.

„Ведмідь з московського цирку має більше прав в Америці, ніж українець в Україні" — інформують демонстранти у Філядельфії

Філядельфія (О. Л-кий). — З нагоди виступів Московського цирку у Філядельфії, місцевий Комітет Оборони Мороза влаштував у середу, 10-го грудня ц. р., ефектовну маніфестацію — протест проти нищення совєтсько-московським урядом людських і національних прав в Україні. Друга велика збірна демонстративна маніфестація відбудеться знову в суботу, 13-го грудня о год. 1.45 перед пополудневою виставою цирку на площі Спектрум у Філядельфії.

У демонстративній маніфестації в середу взяло участь біля 80 осіб, в тому всі члени Комітету Оборони Валентина Мороза, який твобив 11 молодих українських жінок під проводом Уляни Мазуркевич, та багато українських студентів із Студентської Громади і ТУСМ-у, які роздавали публіці відповідні летючки з поясненнями та зверненням уваги на заперечування людських і національних прав в Україні та переслідування і ув'язнювання по тюрмах і концтаборах діячів культури і науки. Деяким студентам вдалося дістатися безкоштовно також до середини цирку, де вони роздавали між публікою відповідну літературу.

Велику увагу публіки, пресових і телевізійних кореспондентів звертав в часі демонстрації великий дерев'яний плякат величини 18Х20 стіп на вантажному возі, який під час дня кружляв по місті, а вечором стояв перед входом до цирку. На плякаті нарисовано клітку з українським політичним в'язнем, якого бичує московський кат та написами: „Тортури України коштовні — купуючи квиток до Московського цирку, допомагаєте вбивати життя". Було також багато також інших транспарентів, з гаслами в обороні України і її людських і національних прав. Телевізійний репортер з каналу 6 перевів на місці демонстрації коротке інтерв'ю з представником Комітету Оборони Мороза, мґр Дзвінкою Швед, яка з'ясувала, що причиною української демонстрації проти виступів Московського цирку є нищення людських і національних прав в Україні і що Москва нехтує Універсальною Декларацією людських прав. Телевізійний репортер підхопив також припадкове порівняння-вислів представників Комітету, що звірина — московський ведмідь із цирку має більше свободи в Америці, відвідуючи різні крамниці у Філядельфії, чим українська людина в Україні.

Це інтерв'ю, як також фрагменти з маніфестації, були показані тоі ж середи на станціях 6 і 10, а також повторені у четвер, а згадки про маніфестацію, перед і після неї, були друковані в місцевих часописах „Інквайр", „Болетен" і „Дейлі Нюз".

Цієї суботи, 13-го грудня, ця збірна протестна маніфестація з участю більшого числа студентів, буде ще раз повторена у годині 1.45 по полудні.

САХАРОВ ЗНОВУ ТАВРУЄ ПОРУШУВАННЯ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ В СССР, ЗАКЛИКАЄ ДО РЕФОРМ

Осльо, Норвегія. — Д-р Андрей Сахаров у своїй Нобелівській промові, яку відчитала за нього його дружина Єлена Боннер в місцевому університеті минулого четверга, 11 грудня, заапелював до совєтських властей перевести ряд реформ на шляху до встановлення відкритого суспільства з гарантіями людських, соціяльних і політичних прав. Він рівнож підтвердив свою тезу, що технологічний прогрес є конечним для добробуту людства і встановлення миру в світі, називаючи „нереальними" спроби повороту до старих традицій, ізоляціонізму і пасторального способу життя.

В промові, темою якої було: „Мир, прогрес і людські права", д-р Сахаров повторно наголошував пошанування людських і громадських прав, вказуючи на „рішальне значення" свободи думки і совісти, права вільного подорожування, права публікуватися і права вибору країни поселення, в покращанні міжнародних відносин і зближення народів. Відкидаючи тези марксизму та інших ідеологій, базованих на матеріялістичних вартостях, д-р Сахаров звернувся до совєтських властей з недвозначним закликом встановити відкрите суспільство, перевіривши негайно його внутрішніх змін. „У відсутності таких змін, — остеріга д-р Сахаров — небезпека мілітарного зудару зростає кожного дня і може привести до світового катаклізму. Співпраця народів, які живуть у відкритих, свободних суспільствах, є вітальною для встановлення миру". Вказуючи специфічно на порушування людських прав, репресії і переслідування в СССР, д-р Сахаров назвав понад сотню прізвищ відомих йому політв'язнів. В останньому, сказав д-р Сахаров, є поновні спроби „прикручування гайок", тобто більш інтенсивних репресій.

Під час пресової конференції увечорі того дня, Єлена Боннер вказала на особливу небезпеку для дітей дисидентів в СССР, яких власті вживають як закладників, щоб примусити їхніх родичів до мовчанки.

Тоді, коли його дружина відчитувала його Нобелівську промову, д-р Сахаров поновно старався дістатись до судової залі у Вільнусі, де відбувається процес над його другом-однодумцем Сергеєм Ковальовим. І цим разом кагебівські сторожі не допустили його до залі, хоча власті назвали судовий процес Ковальова „відкритим".

ЛЕОНІД ФІЛЬ ОЧОЛЮЄ УКРАЇНСЬКЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ОБ'ЄДНАННЯ (УНО) КАНАДИ

Леонід Філь з Торонта був обраний на голову Крайової Екзекутиви Українського Національного Об'єднання Канади та на президента тієї великої і впливової української організації в результаті 25-го Крайового З'їзду УНО і Братніх Організацій, що відбувся в Монтреалі, Квебек, в днях від 9 до 13-го жовтня ц. р. — інформує одержаний тепер після довгого поштового страйку в Канаді вінніпеґський тижневик „Новий Шлях" з 1-8 листопада. Згідно з цим повідомленням, З'їздом проводила Президія в складі: д-р Степан Дершко з Саскатуну — предсідник, Евстахій Щепанюк з Монтреалю, адв. Петро Климків з Вінніпеґу і Ярослав Білак з Торонта — заступники предсідника та Михайло Наконечний з Едмонтону і Мирослав Сукаф з Монтреалу — секретарі. Під час першої сесії З'їзду в суботу, 10-го жовтня, звітували: дотеперішній голова Президії УНО д-р Модест Мицик з Торонта, голова Центральної Управи Об'єднання Українок Канади Люба Чайковська з Вінніпеґу, голова Головної Управи Українського Стрілецької Громади інж. Юліян Темник з Торонта, голова Крайової Управи Молоді УНО Орест Підзамецький зі Судбур та голова Українського Визвольного Фонду Мирослав Івасків з Торонта.

Дальше в надрукованому, у згаданому тижневику повідомленні Крайової Екзекутиви УНО, підписаному новообраним головою Леонідом Філем і секретарем мґром Євгеном Мастикашем, про цей З'їзд та про вибір керівних органів УНО і Братніх Організацій подано:

Кожний зголошений делеґат 25-го Кр. З'їзду УНО, як теж і Філії УНО та Відділи БО дістали поштою перед З'їздом, річні звіти Крайової Екзекутиви УНО на 1972-73 роки і окремо за 1974 р., а також додатково можна було отримати їх при реєстрації.

Леонід Філь

Верифікаційна Комісія З'їзду УНО, яку очолював дир. Василь Ситник, ствердила, що в Крайовому З'їзді взяли участь 151 управнений делеґат та 50 гостей і членів УНО-БО, разом 201 особа.

Ділові наради З'їзду відбувалися в суботу 11 жовтня 1975 р. цілий день з перервою на спільний обід для всіх делеґатів. В суботу перед вечером, на внесок голови Номінаційної комісії З'їзду п. Іллі Поворознюка обрано запропонований склад керівних органів УНО Канади:

ПРЕЗИДІЯ І КРАЙОВА ЕКЗЕКУТИВА УНО

Леонід Філь, Торонто — голова,

Сен. д-р Павло Юзик, Оттава, п-і Степанія, Савчук, Торонто і Михайло Шарик, Ст. Кетеринс — почесні члени.

(Закінчення на стор. 3-ій)

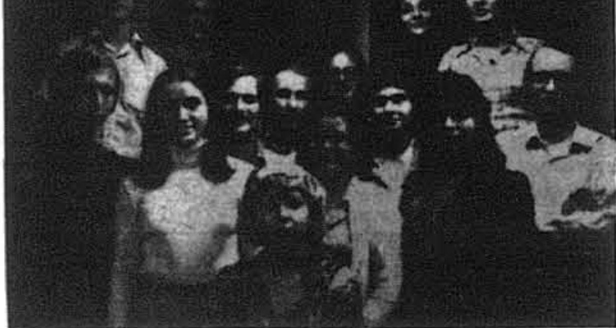
Українські жінки пікетують совєтську амбасаду в Оттаві

З Оттави інформують, що 2-го грудня ц.р. там почалося цілоденне пікетування совєтської амбасади, яке триватиме на протязі цілого грудня. Пікетуванням зайнялися українські жіночі організації під патронатом і допомогою Централі КУК, Жіночого КУК та Комітету Прав Людини при КУК. Цією акцією жіночі організації бажають звернути увагу канадської публіки на своїх сестер-політв'язнів в СССР, звільнення яких вони постійно домагаються. „Тому, що Міжнародний Рік Жінки добігає до кінця, а укр. жінки-політв'язні далі поневіряються в совєтських концтаборах, українські жінки в Канаді вирішили повести щоденні акції в їх обороні" — говориться в повідомленні організаторів цієї маніфестації. Організатори просять усіх жінок, які бажали б виявити свою солідарність з сестрами в Україні і тими, які перебувають в тюрмах і концтаборах СССР, зголошуватись до Комітету Оборони Валентина Мороза в Торонті на число: 961-2607 між год. 10 рано і 5 по полудні.

Мойніген обвинувачує Москву за активність в Африці

Ню Йорк, Об'єднані Нації. — Деніель П. Мойніген, амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй, виступив в понеділок, 8-го грудня ц. р., на Генеральній Асамблеї ОН з офіційним обвинуваченням уряду Совєтського Союзу за „колоніяльну експансію" в Африці. Мойніген закликав Генеральну Асамблею визнати, що Москва втручається у війну в Анголі і Сомалі та закликав африканські народи ставити спротив намаганням „колонізувати знову їхні країни". Виступ американського амбасадора, який також гостро критикував Кубу за висилання своїх вояків до Африки, був одним з найгостріших засудів Москви на цьому форумі, — згідно з оцінкою спостерігачів. Обвинувачення речника ЗСА урядів СССР і Куби за вмішування у війну в Анголі на форумі Генеральної Асамблеї вважається серед дипломатів дуже багатомовним, хоч раніше державний секретар Генрі Кіссинджер вже перестерігав, що вмішування комуністів у війну в Анголії може пошкодити політиці детанту. Не відомо ще яка буде реакція комуністичного бльоку на цей заклик ЗСА, але Генеральна Асамблея правдоподібно розпічне дискусію на тему Анголі. Справа Анголі тим разом була піднесена у зв'язку з дискусією над резолюцією, яка засуджує расистську політику уряду Південної Африки і закликає країни Британії і ЗСА обмежити торговельні зносини з расистським урядом тієї країни.

Український Студентський Клюб в Ратґерсі має нову управу, розгортає активність

Управа і частина членів Українського Студентського Клюбу в Ратґерсі. Сидить голова Клюбу Галя Тарнавська, перший зліва стоїть у першому ряді — секретар Чарлі Стек, третій зліва в тому ж ряді — містоголова Джон Яновський.

Ню Бронсвік, Н.Дж. (Г. Т.). — Український Студентський Клюб імени Григорія Сковороди в Ратґерському університеті, Ню Бронсвік, Н. Дж., має за собою вже шестирічну многогранну діяльність. Сьомий рік праці почався з новим академічним роком 1975/76. У вересні ц.р. на зборах Клюбу обрано нову управу в такому складі: голова — Галя Тарнавська, містоголова — Джон Яновський, секретар — Чарлі Стек, скарбник — Олег Гуцул. Клюб має 35 членів.

Основою діяльности Клюбу є регулярно влаштовувані кожного тижня сходини, на яких обговорюються організаційні справи Клюбу, сучасні події української спільноти, історії явища в американському житті, а то й міжнародного характеру. Сходини відбуваються в університетському приміщенні славістичного департаменту. На сходини запрошується теж доповідачів — гостей. В останніх неповних трьох місяцях нашої діяльности було вже п'ять таких доповідачів. Один вечір присвячено висвітлюванню прозірок для ілюстрування розповіді про Совєтський Союз. Одночасно Клюб проводить товарисько-розвагову діяльність, влаштовуючи вивчення народних танків, виробу кераміки, як також зорганізовано вдалий пікнік.

До кінця академічного року запляновано перевести: український день в університеті 22-го січня з нагоди Свята Української Державности, вечірку-зустріч з членством студентських клюбів інших слов'янських груп. Національне питання в Совєтському Союзі розглянемо на присвяченій тій тематиці конференції — панелі, запрошуючи до його складу відповідних фахівців. Клюб продовжуватиме запрошувати доповідачів: професорів, громадських провідників і діячів молоді. Членам федеральної та стейтової леґіслятури і місцевій пресі Клюб висилатиме матеріяли і апелі відносно оборони людських прав в поневоленій Україні.

14 лютого 1976 року відбудеться забава, дохід з якої як також коляду Клюб призначує на фонд підтримки студій української літератури в Ратґерському університеті. Клюб надіється затіснити співпрацю з іншими студентськими громадами в Ню Джерзі для переведення спільних, більш імпозантних акцій та імпрез.

Продовжено реченець зголошення проєктів відзначення 200-річчя ЗСА

Вашінґтон. — Адміністрація Відзначення 200-річчя Американської Незалежности (АРБА), подаючи до відома, що до кінця минулого місяця понад 7,500 місцевостей і 554 університетських кемпусів зголосили свої проєкти для відзначення 200-річчя ЗСА, продовжила реченець на зголошування програм і проєктів до 31-го березня, 1976 року. Програма, в рамках якої поодинокі місцевості і університетські кемпуси можуть одержати офіційне визнання АРБА і фонди від стейтових комісій для відзначення 200-річчя Америки, була введена в життя в червні 1973-го року. Продовження речення на внесення аплікацій зумовлене фактом, що ще багато місцевостей і університетів висловили бажання включитися в програму святкування, але не готові із своїми проєктами — заявив Джон В. Ворнер, адміністратор АРБА. „Дотеперішні зголошення, — сказав Дж. Ворнер, — охоплюють приблизно 75 відсотків населення. Нашим бажанням є охопити населення цілої країни, щоб в наступному році американський прапор повівав на ратуші кожної місцевости та університету."

В ТОРОНТІ ПОМЕР МҐР ІВАН БОНК

З Торонта інформують, що в четвер, 11-го грудня ц. р. помер в шпиталі після важкої недуги на 50-му році ж. п. мґр Іван Бонк, бібліотекар Торонтського університету, провідний член Організації Українського Визвольного Фронту в Канаді. Покійний студіював на університетах в Німеччині і Канаді, був професійним бібліотекарем і брав активну участь в Товаристві Українських Бібліотекарів Канади і Америки, як також в студентському і суспільно-громадському житті. Осиротив дружину Галину з дому Лесів, дочку і двох синів. Похорон відбудеться в суботу, 13-го грудня ц. р.

ВЕЧІР В ПОШАНУ МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ

Клівленд, Огайо. — Заходом Товариства за Патріярхальний Устрій ПУКЦеркви — Відділ у Клівленді тут в неділю, 14-го грудня ц.р. о год. 4-ій по полудні в залі церкви св. Йосафата при 5720 Стейт Ровд Парма, Огайо, відбудеться Святковий Вечір в пошану до Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького з нагоди 110-х роковин з дня народження. Доповіді виголосять: Роман Данилевич, о. д-р Ізидор Нагаєвський і проф. д-р Василь Маркусь. Вечором проводитиме д-р Богдан Лончина з Детройту. О год. 3-ій по полудні буде відправлений в церкві св. Йосафата Молебень.

Централя Шкільних Рад при КУК приготовила новий підручник

Вінніпеґ (КУК). — Після довгих років праці, успішно закінчено виправцьовання другої частини матеріялів для навчання української мови зоровослуховою методою в клясах 10, 11 і 12 державних шкіл авторства професора Роми Франко зі Саскатуну, і ці матеріяли в короткому часі можна буде набути через фірму Дідіє в Монтреалі — інформує Комітет Українців Канади.

Ця друга частина зорослухових матеріялів складається з трьох секцій, з яких кожна охоплює: студентський зошит, підручник вчителя, ленти звукозапису діялогів і фільми малюнків розмістя П. Куця з Вінніпеґу. Матеріяли ці випрацьовано при допомозі фінансових субсидій, одержаних від Департаменту освіти провінції Манітоби та під наглядом Редакційної Колеґії, зложеної з відомих учителів державних шкіл Алберти, Саскачевану і Манітоби під головуванням д-ра Б. Білаша. Мовну редакцію всіх текстів перевів проф. Яр Славутич з Едмонтону.

Першу частину матеріялів адоптовано ще в році 1968 за згодою фірми Дідіє з іншомовних підручників тієї фірми для тимчасового вжитку в клясах 7, 8 і 9 державних шкіл. На рекомендацію КЦ-УШР ця перша частина тимчасових матеріялів буде заступлена новими матеріялами для зорово-слухової методи, опрацювання яких передбачено перевести в найближчому часі під наглядом Редакційної Колеґії зложеної з українських учителів державних шкіл тих провінцій, в яких навчається українську мову.

Започатковано Канадсько-Українську Мистецьку Фундацію

В суботу, 29-го листопада ц.р. Владика Ізидор в сослуженні о. крилош. І. Сиротинського і о. Ю. Ференцова з української православної катедри св. Володимира, поблагословив Канадсько-Українську Мистецьку Фундацію в Торонті, яка приміщується при 2395 Блур Захід. Після слова Владики, який говорив про ролю українського мистецтва, мистців і спільноти, промовляв також фундатор галерії Михайло Шафранюк, який разом зі своєю дружиною Ярославою пожертвували частину майна, триповерховий будинок і багатющу колекцію творів сучасних українських мистців, яку вони придбали на протязі багатьох років і яка творитиме початок майбутнього музею, що містититься при галерії образів Фундації. По дяку п-ву Шафранюк від громади склав голова Відділу КУК д-р Петро Глібович. На відкритті були присутніми мистці Омелян Мазурик з Парижу, Леонід Молодожанин з Вінніпеґу, Василь Курилик з Торонта і син Едварда Козака Ярема в заступстві батька. Фундація відкрита для глядачів кожного дня від понеділка до суботи між год. 12 дня і 8 вечора, крім середи.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Не тільки символ

Сьогодні у Філядельфії відбувається делеґатський з'їзд товариств і об'єднань прихильників Української Народної Республіки з участю президента УНР в екзилі та голови Виконавчого Органу УНРади. Це дає нагоду бодай загальниково заторкнути нашу, можна б сказати, „вічну" проблему консолідації власне на базі Державного Центру УНР, яка в останніх місяцях знову поважно зактуалізувалася.

Слідкуючи за дебатами і розмовами на тему Державного Центру УНР, мається враження, що в цьому, як і в багатьох інших випадках, ми грішимо тим самим помилковим ставленням і підходом до справи: ідентифікуємо наші установи з людьми в кожночасному їх проводі. Це наш, можна б сказати, кардинальний гріх. Одна бо справа — люди, які можуть більше чи менше надаватися на провід в одній чи другій устанєві, які роблять помилки і яких ми повинні критикувати, а інша справа — це наші установи, що їх ми повинні зберігати і скріплювати.

До таких наших установ належить Державний Центр УНР. Здоровий глузд і найкращі інтереси наших змагань підказують, щоб ми цю установу шанували і берегли, як ока в голові, бо вона є живим свідоцтвом нашого самовизначення і нашого передрішення. Це не відноситься до такої чи іншої системи правління, що вже давно сказано. Така система і форма влади в Україні будуть встановлені „народом, через нарід і для народу" тоді, як він буде вільний і матиме свобідну волю ці справи вирішувати. Але УНР, Українська Народна Республіка, є останньою леґальною формою міжнародно визнаної української державности з усіми атрибутами її суверенности і тільки її можна успішно протиставити накиненому чужим насильством і розбоєм теперішньому творові у формі Української Совєтської Соціялістичної Республіки.

Уже від років в Америці продовжуються заходи, щоб визнати 22-ге січня за Український День в цій країні саме для потвердження того українського самовизначення і передрішення, що було завершене актами 22-го січня 1918 і 1919 років. Ці дати ми цілком слушно відзначаємо щорічно, як наше найбільше національне Свято Державности. Символом того свята, того самовизначення і передрішення й є наш Державний Центр УНР і таким він повинен стати для нас усіх, без уваги на наші світоглядові різниці чи партійну приналежність. Це вже друга справа, що всі повинні змагати і подбати, щоб цей Центр своєю структурою і своєю активністю відповідав тому символові.

Вартість Державного Центру далеко переходить сам тільки символ і має, чи може мати навіть рішальне практичне значення. Ми є свідками нового розвитку в Об'єднаних Націях, які включили в свою працю представника Палестинського Визвольного Фронту, що переходить дотеперішнє „табу" представників тільки існуючих держав. Ми не знаємо, яка ще інша нагода може трапитись завтра, але вартість нашого екзильного Державного Центру в усіх існуючих і можливих ситуаціях наявна. Свого часу на цьому місці була згадка про наше „марнотратство" з неспроможністю використати всі ті можливості, що їх здобула і дає нам наша міжнародно визнана харитативна централя, Злучений Український Американський Допомоговий Комітет. Ще більшим марнотратством могло б бути в обставинах занедбання тих можливостей, що їх може нам створити і дати Державний Центр в екзилі.

В живі очі

Свідки-очевидці оповідають, як то в 1933-му році, під час зорганізованого Москвою Великого Голоду в Україні, в Харкові біля трупів померлих таки на вулиці жертв голоду стояв продавець газет та заохочував: „Купуйте «Правду»! Читаєте, як капіталістичні акули брешуть про голод в Україні".

Такі макабричні сцени повторюються у зміненій формі також і сьогодні. Власне цього харківського продавця „Правди" з часів Великого Голоду пригадав і наслідував минулої середи на форумі Об'єднаних Націй совєтський амбасадор Я. А. Малік своєю заявою про людські права в Совєтському Союзі. Саме в тому часі, як совєтський оборонець людських прав академік Андрей Сахаров стояв на вулиці біля судового будинку у Вільнюсі в Литві та намарно очікував дозволу ввійти на залю, в якій судять його приятеля Сергея Ковальова за такий самий „злочин" іншої думки, до якого признається й Сахаров, і в тому самому часі, як в Осльо в Норвегії дружина Сахарова приймала признану її чоловікові Нобелівську нагороду миру, бо самому Сахарову відмовили дозволу на виїзд, амбасадор Малік справді мусів позичити очей в якогось дуже нікчемного „сірка", щоб торочити про „здійснення людських прав" в Совєтському Союзі, закидаючи „брехню" західнім „імперіялістам" і „зрадникам", які говорять про ті справжні і вопіющі порушування людських прав у совєтському домі неволі. Цілком, як з тим продавцем „Правди" у Харкові.

Малік у своєму пресовому повідомленні на тему людських прав був тільки відгомоном того, що два дні раніше возгласив „найрівніший між рівними" в диктаторсько-тоталітарній совєтській урядовій машині, генеральний секретар компартії СССР Леонід Брежнєв під час свого виступу на конґресі польської компартії у Варшаві. Також цей комуністичний верховод сердито говорив про „кампанію фальшивих інформацій і наклепів на соціялістичні країни".

Проте, в брехні короткі ноги — як каже наша народна мудрість. „Ню Йорк Таймс" у виданні з 11-го грудня зацитував у редакційному коментарі сердиту заяву Брежнєва у Варшаві, а після неї заяву академіка Андрея Сахарова з 10-го грудня, також про людські права та справжню політику відпруження, протиставляючи заяву Сахарова заяві Брежнєва. Відповівши на реторичний запит про те, де був Сахаров, як його дружина приймала за нього признану йому нагороду Нобеля, бо самому Сахарову не дали дозволу на виїзд, „Таймс" пригадує постанову схваленої Об'єднаними Націями Загальної Деклярації Людських Прав про те, що „кожний повинен мати право залишити будь-як країну, включно зі своєю власною, та знову повернутись до своєї країни...", і питає Брежнєва, чи пригадка цієї постанови, бува, також не „затроює міжнародної атмосфери."

У 1933-му році продавець „Правди" в Харкові мусів брехати в живі очі. Можливо, що це мусить робити тепер і Малік. Але різниця в тому, що в Харкові стероризований нарід мусів таку брехню в живі очі слухати і мовчати, а вільний світ того не мусить. Брежнєв і Малік більше скористали б, якби самі мовчали...

Василь Качмар

СЛУГА БОЖИЙ АНДРЕЙ

(Скорочені три історичні послання)

I

Майже дві тисячі років тому апостол Павло написав два пастирські листи - послання до Тимотея і Тита. У цих посланнях Павло - апостол народів говорить не про догматичне навчання, але про завдання і обов'язки єпископів окремих Церков. Обидва листи до Тимотея це немов заповіт улюбленому своєму учневі про апостольську горливість. Тому він і пише: „Коли хтось прагне єпископства, бажає доброї слави. Треба, отже, щоб єпископ був бездоганним, однієї лише жінки чоловіком, тверезим, розважливим, чесним, гостинним, здібним навчати, а не п'яницею, не розбишакою, а сумирним, не сварливим, не грошолюбом; щоб власним домом добре правив та щоб дітей тримав у послусі з усякою повагою, бо хто не знає рядити власним домом, то як буде дбати про Церкву Божу?" У другому посланні до Тимотея Павло говорить про відвагу, сталість, вказівки й обов'язки пастиря... „Дякую Богові, якому служу чистим сумлінням... Пригадую тобі, щоб ти оживив дар Божий, який у тобі через покладення рук моїх. Бог дав нам не духа страху, а сили, любови, поміркованости... Отож, перенось труди й ти, як добрий воїн Христа. Коли страждаємо, то з Ним будемо й царювати. Коли Його зречемося, то й Він зречеться нас". (Це були наші Владики - Ісповідники віри Христової в Україні з митрополитом Йосифом Сліпим у проводі, які, гонені новітніми московськими Неронами, терпіли наруги, знущання і побої, але ніодин із них не відрікся Христа Бога, свого народу та Петрового престола. — В. К.).

Вірний учень Павла, Тит, брав участь з апостолом у Єрусалимському Соборі. Павло разом з Титом провідували на острові Креті й тут апостол залишив його єпископом, а сам подався до Малої Азії. У листі - посланні до Тита Павло дає Йому вказівки, як належить кожному єпископові виконувати свої обов'язки. Дослівно написано: „Єпископ бо, як Божий управитель, мусить бути бездоганний, не зухвалий, не гнівний, не п'яниця, не сварливий, не жадібний до нечесної наживи, а гостинний, мудрий, справедливий, доброзичливий, стриманий..."

II

Андрей Шептицький — Митрополит Галицький, Архиєпископ Львівський, Єпископ Камінця Подільського; Константин Чехович — Єпископ Перемиський, Самбірський; Григорій Хомишин — Єпископ Станиславівський.

„Всечесному Духовенству мир у Господі й наше Архиєрейське Благословення".

„В часах, тяжких для Церкви, коли вороги Ісуса Христа з рідкісною солідарністю єднаються у боротьбі проти віри і Церкви, потрібно нам, Всечесні Отці, браття священики, більшої солідарности, як колинебудь інде. Тому відзиваємося до Вас вперше спільним пастирським Посланням, бажаємо звернути Вашу увагу на цю конечність солідарности поміж нами, яка є справою найбільшого й найзагальнішого значення. Бо й справді не зможемо успішно вести повірений нам народ Христовою дорогою до вічного спасіння, не виконаємо нашого завдання, якщо поміж нами не буде єдности. Зі жалем спостерігаємо в наших рядах застрашаючі симптоми роз'єднання. Щоб одначе в пору зарадити злові та всіх Вас, Всечесні Отці, заохотити до усильної праці в цьому напрямі, видаємо спільне послання у надії, що послухаєте нашого голосу...

Поправді, то солідарність священиків у праці знайшлася б сама зі себе, якщо б усі ми були тільки священиками, якщо б ми були наскрізь перейняті священичим Христовим духом, бо тільки елементи чужі Христові та його слугам вводять роздор у одноціле тіло нашого священичого стану. Здавалося б, що серед духовенства не буде труднощів відносно солідарности. Бо там, де кілька іде однією дорогою до однієї мети, а ця мета з'єднана братньою любов'ю, де всі єдино будуть" (Іван XVII, 21), де від єдности залежить сила й успіх праці, тоді здавалося б, що солідарність сама собою прийде, що ніколи не буде „распри в тілеси". На жаль, одначе, у практиці не так буває. Така однодушність це ідеал, до котрого дійдемо у вічності, а котрого ніколи не осягнемо на цьому світі. Але обов'язком кожного із нас є до цього ідеалу наближатися по змозі. Де в духовенстві існують роздори і суперечки, які стають нагодою згіршення для вірних, там усі мають обов'язок працювати так довго, поки не будуть усунені роздори й непорозуміння і не буде осягнена солідарність. Духовенство, яке не сповнило б цього обов'язку, не було б організмом-тілом; воно радше було б розбите на одиниці, а тоді більшість не сповняла б обов'язку супроти вірних.

Чи поміж нашим духовенством існує бодай найменша міра солідарности? Оце питання, що його ми, Владики, собі й вам, Всеч. Отці, ставимо?. Пам'ятаймо на наказ апостола Павла даний Тимотеєві... Живемо в часах великої нетерпимости й частих спорів, а партійність, на жаль, роз'єднує наш народ. Бувають священики, котрі виволікають приватні справи на публічний форум й дають вірним видовище одного священика, нападаючого на другого. Справді дуже часто читається... статті анонімні, в яких автор пристрасно нападає на священиків, на духовні інституції, на духовні власти, а водночас наївно признається, що самий він є священиком, хоча не має відваги признатися до свого прізвища. Таке поступовання нехристиянське, а водночас воно свідчить про брак священичого духа. Отже, чи існує поміж нами солідарність і організація? На жаль, немає солідарности, бо замало терпимости, бо замало в загалі нашого свя-

(Закінчення на стор. 3-ій)

К. Крупський

ПРО УКРАЇНУ В „НОВІЙ КОЛЮМБІЙСЬКІЙ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ"

(3)

Думаю, що коли б боротьба з такою мряковиною уважалась справою національної чести не тільки наших науковців, не тільки справою політичних проводів, а справою національної чести цілої української спільноти, то можемо бути певні, що нині тієї мряковини в таких довідниках, як названа енциклопедія вже не було б. Маю на думці добре скоординовану боротьбу, в якій повинен взяти участь кожен українець. Така боротьба це не утопія, а річ, яку можна здійснити, але під умовою, щоб ми не тільки порівнювали себе до жидів, але також і діяли, як вони діяли в боротьбі за їхню незалежність і за їх національні інтереси.

В наведеній мряковині є щось більше ніж тільки „незнання української справи. Доказом того, що тут діє чинник цілеспрямованого баламутства, можуть до деякої міри послужити навіть статті про інші частини і міста України, наприклад, статті про Галичину, Івано-Франківське, Володимир Волинський, Львів, Полтаву, Тернопіль, Харків, а навіть і про Коломию. В тих статтях подана правдива історія тих міст, а навіть і те, які з них були осередками українського національно-визвольного руху та яку ролю відогравали в часі Першої світової війни, коли у Львові проголошено державну незалежність Західньої України, яка відтак об'єдналася з материком України.

Виходить, що сіячі баламутства спрямовують його в саме серце України, добре знаючи те, що навіть найсильніший тулуб не може жити, коли йому відрубають голову. Як сама Москва, так і її вислужники роблять все можливе, щоб обезголовити наш народ, відрізуючи його від пня його історії зробити його безбатченком. Тільки в цьому, а не в незнанні і не в наївності лежить причина спотворювання минулого про наш нарід. В цьому, а не в незнанні причина викривлювання фактів і сіяння баламутства про наш нарід.

Те, що подано в названій енциклопедії про українські Церкви — Православну і Католицьку, не тільки не дає ясного поняття про ці Церкви, але й збиває зпантелику зацікавленого цією справою.

Переглянувши все те, що написано в „Новій Колюмбійській Енциклопедії" про Україну і українців, мимоволі призадумуєтесь і запитуєте себе, коли то вже наука пануючих стане справді об'єктивною і напише про непануючих правду? Коли кличі про гуманність і людські права будуть практикованими на ділі?

Коли ми вже обговорили інформативні статті про Україну, вміщені в „Новій Колюмбійській Енциклопедії", то не від речі буде згадати, чи радше вказати на іншу довідкову публікацію названого видавництва, яка була опублікована ще в 1947 р., але досі мені не довелось подибати якоїнебудь згадки про неї в нашій пресі. Це 899-сторінковий „Колюмбійський Словник Модерної Европейської Літератури" (Columbia Dictionary of Modern European Literature). В цьому словникові, як сказано в передмові до нього, подано огляд на 31 література, що його виконали 239 спеціялістів, читаючи ті літератури в різних мовах.

(Продовження буде)

ПОВІДОМЛЕННЯ

Конференції Центральних Українських Академічних Професійних Товариств про Консолідацію Українського Політичного Сектора.

Ми, Конференція Українських Професійних Академічних Товариств у ЗСА, слідкуємо з тривогою за розвитком справи української політичної консолідації, для якої часткову ініціятиву дали, власне, українські професійні кола в ЗСА, об'єднані в нашій Конференції.

Нам здається, що на теперішньому етапі однією з найбільших перешкод на шляху до консолідації є низка неправдивих і кривдячих поглядів, що їх просунули в українське політичне життя чи то рука ворожої агентури, чи то міжгрупова нетерпимість. Сам факт, що ці очевидні неправди раз-у-раз повторюються тепер у слові, письмі, а навіть у думках нашого міжгрупового психологічного підґрунтя, створює нездорову атмосферу, ніяк не сприятливу для міжпартійного діялогу, взаємної пошани, наближення й співпраці.

Правда, від появи звернення Конференції Професійних Академічних Товариств у справі консолідації українських політичних угрупувань, що було опубліковане 25-го квітня ц.р. в „Свободі", замітно пожвавилась дискусія на цю тему в нашій пресі, але вона не була вповні вичерпною, бо не всі політичні угрупування виявили свої погляди на цю важливу проблему.

Сьогодні ми всі є свідками того, що наш політичний сектор продовжує існувати поділеним, як це ділялося на протязі кількох останніх десятиріч. Видається, що кожна політична група почувається вдоволеною своїм існуванням і своїми успіхами праці.

Конференція Професійних Академічних Товариств уважає доцільним вказати на те, що навіть найкращі відокремлені успіхи поодиноких політичних угрупувань у діяспорі не матимуть тієї ваги й користи для української визвольної справи на рідних землях, для задержання нашої ідентичности, ані значення у світовій опінії в порівнанні із політичною роботою та успіхами, що їх проводив би і осягав би один цілком сконсолідований український політичний центр, базований на Державному Центрі УНР в екзилі, леґітимному репрезентантові самостійницьких стремлінь українського народу.

Остаточно, в цьому третьому з черги зверненні до українського політичного світу на еміґрації, Конференція Українських Академічних Професійних Товариств ставить питання до всіх без вимку українських політичних угрупувань і політичних діячів, коли ж врешті ця невідкладна справа буде позитивно полагоджена.

Політичний розбрат у часі останніх кількох декад виявив, що принципи поодиноких груп стояли і мабуть ще дальше стоять вище загально - національного інтересу.

У державнотворчих народів всенаціональний принцип домінує над груповими, і якщо ця істина не заіснує незабаром серед нашої політичної еміґрації, то ми, політичні еміґранти, самі себе безсоромно звоюємо, а що найважливіше, не дамо українському народові у його змаганні за волю повноцінної допомоги, якої він від нас очікує й вимагає.

За Конференцію Центральних Українських Академічних Професійних Товариств —

Члени:

Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів
Спілка Українських Журналістів Америки
Товариство Українських Бібліотекарів Америки
Товариство Українських Інженерів Америки
Товариство Українських Правників в ЗСА
Українська Американська Асоціяція Університетських Професорів
Українське Лікарське Товариство Північної Америки
Товариство Українських Учителів в Америці

Ню Йорк, грудень 1975

З НАШИХ БУДНІВ

„Дробинєта"

Наш незабутній приятель інж. Іван Вінтоняк, сам автентичний гуцул, умів прикрасно розповідати гуцульські анекдоти і майже дорівнював у цьому мистецтві інж. Романові Степанякові. Раз, пригадую собі, на „Кобзярівці", небіжчик розказував, як то гуцул носив христити дітей (по-гуцульському — „дробинєт"). Той ґазда жив високо, на верхах, і йому не виплачувалось, як казав покійний пан інженер, „маціькатися" з одною дитиною, тому він почекав, аж призбиралося їх троє: двоє, мєншеньких, посадив у бесаги, третього, старшенького, Іванка, взяв за руку, — бо воно вже ходило, — і так подався з ними на доли, до парафіяльного уряду.

Отця духовного зустрів у пасіці, коло бджіл. „Слава Ису — Слава Ису". Привіталися, погуторили про погоду, маржину і сінокоси, далі пан-отець попросив ґазду до канцелярії, а „дробинєта", тим часом, визволившись з дедикових рук, як чкурнули в сад та в малинник — тільки за ними зашуміло!

Записавши ще нехрищені душечки в парафіяльні книги, пан-отець спитав ґазду:

— Ну, Дмитрику, то котре би'с мо перше христили?

— Ва! — почухав гирю ґазда, — та котре бис'мо перше ймили...

Ця анекдота пригадалася мені перед співанкою, чи там пробою дитячого хору „Молода Думка" в Українському Народному Домі в Ню Йорку, що попередила зустріч управи хору з представниками преси і громадянства, дуже симпатичною імпрезою, яка, маємо надію, увійде, дасть Біг, як то кажуть, в традицію. Як приємно та любо подивитися на тих кілька десятків нашого найменшого квіту з Ню Йорку та околиці, як вони чемненько стояли перед своїм диригентом і мистецьким керівником хору, п. Степаном Комірним, як зосереджено вдивлялися у нього, слідкуючи за кожним помахом його руки! А потім ще приємніше було почути, як красно вони заспівали, — ніби справді янголята в небі!

Але перед тим, поки адміністратор хору, п. Богдан Бідяк, не зібрав їх усіх у великій залі — на янголят вони аж ніяк не виглядали! Ой, не легко було їх „ймити", чи спіймати, коли „дробинєта" порозбігалися веселою черідкою по коридорах Народного Дому! Ганяли за ними і тати, і мами, і місцеві опікуни, але найбільше з усіх таки натрудився невтомний опікун - адміністратор хору, пан Бідяк, в котрого саме прізвище показує, що йому вже з роду написано „бідувати" на національній роботі, — чого йому Заокеанська Україна і наша Нюйоркська Метрополія ніколи не забудуть!

Ікер

Марія Левицька

З ВІРУВАНЬ І ЗВИЧАЇВ ПІД АНДРІЇВСЬКИЙ ВЕЧІР

(1)

Обряди і звичаї, зв'язані зі святом Андрія, відбивають давні народні вірування ще з-перед християнської доби. Прадавні звичаї та обряди, що належали до зимового циклю святкувань, пов'язалися з християнським святом св. Андрія. Св. Андрієві народ приписав риси і властивості поганського бога Сонця, пов'язавши з ним свої уявлення про сили природи, що керували людською долею. Св. Андрій у народному уявленні став покровителем молоді, а зокрема покровителем подружжя. У вечір перед Андрієм дівчата і хлопці ворожінням, що являли собою залишки прадавніх звертань до могутніх сил природи, намагалися відгадати свою майбутню долю.

Гадань — ворожінь андріївських вечерниць є безліч. У кожній місцевості є своєрідність і різноманітність у тих ворожіннях. Я наведу тут кілька прикладів таких ворожінь, найбільш практикованих і характерних на наших рідних землях — з околиць Наддністрянщини.

До сходу сонця йшли дівчата до криниці по воду. Несли ту щасливо-чарівну воду у коновках і збанках, а то навіть в устах. Зі стрічними по дорозі не можна було говорити. Ранком збиралися дівчата у вечерничій хаті і починали пекти „балабушки", розчиняючи тісто чарівною водою. Місили, виробляючи тісто розміром волоського горіха, і саджали у піч з магічними діями і співами. Виймали з печі і складали по дві „балабушки", символічно вважали їх за хлопця і дівчину, які взаємно зналися з собою. Складали біля порога на ослін, накривши зверху рушником. Після того гуртом заготовляли потрібні речі для чарування, „ворожіння", а найголовніше — було це готування до печення коржа-калити. Калита — це корж з чотирма дірками з одного краю, посередині витиснене сонечко, місяць і зірки. Печення калити відбувалося в одній з вечерничих хат. Хлопці і дівчата приносили по жменьці муки на випечення калити. Мед приносили лише хлопці. Кожний хлопець, як і дівчина, кидав свою муку до макітри, чи іншої посуди, в якій розчиняли тісто чарівною водою, принесеною до схід сонця з криниці. Місили по черзі усі дівчата, а справу ту розпочинало мале хлоп'я, бодай руками діткнувшись країв макітри. Як тісто зійшло, з нього виробляли корж-калиту та всаджували у піч дівчата, при тому приспівуючи:

Наше сонящко, засвіти,
Нашу доленьку пригорни,
Земле-матінко, породи,
Радість-щастя приведи.

Ось калиту вийняли з печі. Вечернична мати ставить діжу посеред хати, а чотири хлопці, призначені отаманом-березою, якого хлопці вибрали з-поміж себе, беруть уважно корж-калиту і кладуть на діжу, накриту виверним кожухом. На нього дівчата розстеляють скатертину і приспівують:

Сій, мати, овес, та на наш
збір увесь,
Щоб у нас овес рясен був,
щоб Андріїв рід
красен був.

Вечернича мати посипає присутніх вівсом. Корж охолонув, а дівчата, взявшись за руки, стають навколо і співають:

Мостіть, бояри, мостіть
мости золотії,
Мастіть, хлопці, мастіть,
Мед-дари дорогії.

Хлопці намащують медом калиту та просиляють червону дівочу стрічку через дірки та несуть до стола. Вечернича мати накриває рушником. Усі сідають, щоб і з калитою доля сіла, і співають пісень.

Хлопці приносять сніп пшениці або жита, а дівчата з колосся плетуть вінки, до яких вплітають гілки калини й приспівують:

Поскладаю калину
в пучечки, та зів'ю
я з колосся віночки.
Вийсь, віночку, вийсь
красненько, а ти, Андрію,
кланяйся низенько.

Весело, гамірно, рухливо у вечерничій хаті. Хлопці жартують, намагаються вмачати пальці в мед та помазати дівчатам обличчя. Але серед тих жартів лунає голос „отамана-берези": — Пані-матко, час калиту чіпляти, час у небо заглядати.

Вечернична мати з ванькира відповідає: „Бог благословить!" Хлопці біжать на перебій до столу — беруть калиту і завішують на гаку у стелі, а в той час вибухає веселий дружній спів хлопців і дівчат:

У небо, калито, у небо,
А ти, сонечку, підіймись
та на нас подивись.

Починається головний мотив вечерниць — „кусання калити". З-поміж хлопців вибирають Андрія, який під'їжджає на коцюбі до калити. Коли той, що біля миски з сажею і квачем, розсмішить „верхівця", то дістає квачем з сажею по обличчі. Якщо не розсмішить, то під'їжджає до калити і, якщо підскочить і вкусить її, то його величають і звуть Андрієм-Добродієм. Його саджають з почестями за стіл, а дівчата накладають йому на голову вінок, який заздалегідь виплели, співаючи при тому хвальну пісню. І перший „Андрій", що доскочив калити, керує відтепер вечерницями. Усі хлопці по черзі намагаються доскочити до калити, а коли вже усі закінчили скакати, то тоді усі ті, що доскочили, на чолі з Андрієм-Добродієм, здіймають і передають калиту вечерничній матері, а вона її розділяє поміж присутніми.

Гамір поволі втихає, надходить особливий спокій. Хлопці і дівчата очікують чогось з нервовим напруженням. Аж тут Андрій-Добродій „возвістив" урочисту і таємничу частину вечера — ворожіння.

Починалося ворожіння „балабушками".

(Продовження буде)

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ „СЛОВО"
запрошує Вас з Родиною на традиційну кінецьрічну

ЗУСТРІЧ ПИСЬМЕННИКІВ З ГРОМАДЯНСТВОМ

що відбудеться

в суботу, 27-го грудня 1975 р.

о год. 5-ій ввечері, у залях УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ АМЕРИКИ в НЮ ЙОРКУ (2 East 79th Street)

У програмі читання нових літературних творів, мистецькі виступи тощо. Після програми товариська зустріч при перекусці.

Важливе повідомлення! Важливе повідомлення!

Українське Академічне Видавництво

повідомляє Українську Громаду, що після трьохрічної підготови, вже появилась АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ фундаментальна праця —

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

HISTORY OF UKRAINIAN LITERATURE

Автор праці, світової слави український славіст і учений

проф. Дмитро Чижевський

Редактор праці, відомий український літературознавець

Проф. ЮРІЙ ЛУЦЬКИЙ

Переклад базований на українському виданні УВАН з 1956 р. Проф. Чижевський значно поширив і доповнив українське видання і також додав розділ про „Реалізм в українській літературі".

700 стор. Тверда окладинка. Ціна $25.00
У м'якій окладці ціна $15.00

•

Інші англомовні праці Українського Академічного В-ва:

Kulish Mykola. SONATA PATETIQUE. 1975	$7.50
Wynar Lubomyr & O. Subtelny. HABSBURGS AND ZAPOROZHIAN COSSACKS. 1975	9.00
Luckyj G. MODERN UKRAINIAN SHORT STORIES. 1974.	8.50
Kulish Pantelejmon. THE BLACK COUNCIL. 1974.	7.50
Struk Danylo. A STUDY OF VASYL' STEFANYK. 1974.	8.50

Замовлення з грошевим переказом надсилати до:

Ukrainian Academic Press

(A Division of Libraries Unlimited, Inc.)
P.O. Box 263
LITTLETON, Colorado 80120

СЛУГА БОЖИЙ АНДРЕЙ

(Закінчення зі стор. 2-ої).

щенячого духа. Чи не пора вже, щоб ми, єпископи, бачучи роз'єднання, брак солідарности, піднесли голос і закликали всіх до наполегливої праці для загального спільного добра — до праці для царства Христового серед нас, яке не встоїться, якщо воно буде роз'єднане, для того дому, цієї родини, над якою Христос поставив нас бути головами!...

Праця, котра змагала б до цього, мусить спиратися на пізнанні того духа, що має всіх нас з'єднати в одне тіло, а цим духом є дух Христової Церкви. Чим більше будемо однією душею і одним серцем, то швидше здійсниться у нас ідеал Христа — „да всі єдино будуть", — а тоді успішно будемо працювати над місією, яку Бог доручив нашому народові й нашій Церкві, а це „з'єднання святихБожих Церков"!

Львів в день святих Кира й Івана, 31 січня 1905 р.

Високопреосвященнішим Владикам - Митрополитам, Архиєпископам, Єпископам — Мир і Благословення.

„... З проголошенням Соборових рішень про Східні Католицькі Церкви ми перейшли на патріярхальний устрій, тому що Верховний Архиєпископ зрівняний у правах з патріярхами. Крім того всі Владики без вийнятку підписали спільне послання в справі переведення в життя постанов II Ватиканського Собору... Це все було проголошене в „Благовіснику", отже, без найменшого сумніву, зобов'язує всіх, і ніхто не має права виломлюватися і руйнувати єдність та однозгідність нашої Церкви... Щоб утвердитися в юридичній основі, додаймо ще й те, що II Ватиканський Собор привернув автономні старовинні права Східніх Церков у далекойдучій самоуправі. І це зовсім не зменшує авторитету Апостольського Престолу, а навпаки, його утверджує і скріплює. Пам'ятні слова Папи до Слуги Божого Митрополита Андрея: „утере юре туо" — „користуйся твоїм правом". А недавно сказав ще один патріярх: „Якщо б я не був патріярхом, то жаден мій єпископ не був би нині в зв'язку з Апостольським Престолом. „На тому становищі став II Ватиканський Вселенський Собор.

... Фактичний стан загальновідомий. Верховний Архиєпископ видвигнув на II-ій Сесії Ватиканського Собору в першій промові в імені цілого українського католицького Єпископату, в дуже обережній формі справу українського патріярхату: „щоб Києво - Галицьку Митрополію піднести до гідности патріярхату". Самозрозуміло, що й було до передбачення, — почалася сильна протиакція. На Україні скликувано мітинґи (за вказівками Москви, примітка — В. К.) проти Верховного Архиєпископа, бо він, мовляв, хоче відорвати Україну від Совєтського Союзу, а в Римі деякі наші духовні, подразнені в своїх амбіціях, за допомогою пок. кард. Спелмана, як оповідають, розбили вже вирішену справу українського патріярхату на підготовчій Соборовій Комісії...

Правний стан нашої Церкви спирається нині на Соборовому Декреті про Східні Католицькі Церкви і на правах заґарантованих нашій Церкві Римськими Архиреями при заключуванні Уній (гл. кан. 5, 9, 10. „Благовісник" I, стор. 20-22 і ін.). „Наші права і привілеї є ті самі, що мали силу в час єдности Сходу і Заходу", і саме це є нормою права, а не пізніші нововведення і порушування давніх прав. (...) Треба ясно сказати і остаточно зрозуміти, що патріярші права можуть належатися тільки митрополичому престолові Київ - Галич, який впродовж століть підкреслював завжди свою автономність у відношенні до царгородського патріярха, тому на знак — на ділі патріярших прав — несемо завжди перед Києво - Галицьким митрополитом двораменний хрест.

... „В остаточному висліді, який вже застрашаючий вид представляє нині наша Церква. З розжаленим серцем треба це сказати, хоч як це невимовно прикро. Мабуть такої руїни не було за монгольського наїзду і большевицького погрому. Принаймні духово стояла тоді наша Церква сильно і з'єднано, а тепер вона розбита, і то якраз тепер, коли такої єдности найбільше треба і коли гаряча молитва Христа: „Да вси єдино будуть", — нині така ясна і безпосередня... Як сказано, вина і відвідальність спадає на Єпископів, що дали звестися кільком монахам, і то вина і відповідальність перед Богом й історією та перед цілим світом. Бо на кого спадає кров цієї нещасної Церкви в її смертних судорогах? Дорогі Владики, в кожній катастрофі мусить бути рятунок, і з кожного положення, навіть з безвихідного, треба шукати виходу. Так само і з нашого... Найперше, тільки залізна, духова, моральна, структуральна і дієва єдність усієї нашої Церкви на всіх континентах землі може спасти її від загину... Єдність Єпископату причиниться до двигнення і підбадьорення пригнічених вірних. Ми мусимо стояти на правному становищі й боронити його... Для уздоровлення цих прикрих відносин є безумовно конечний Архиєпископський Синод всіх наших Єпископів. Чому ми, Східні Владики, маємо собі класти колоди під ноги? Маємо в Бозі надію, що Господь нам допоможе, бо всі наші й безліч вірних усієї Католицької Церкви моляться за нашу Мовчазну Церкву. Пресвятая Богородице, спаси нас".

См. Кардинал Йосиф, Верховний Архиєпископ Українців. Дано в Празник Собора Пресвятої Богородиці 1967-68 рр.

Ми навели три послання, св. Павла, Слуги Божого Андрея і його двох Єпископів, а третє Блаженнішого Отця Йосифа - патріярха. Вони писані в різних відступах часу, але які вони актуальні для нашої Церкви під сучасну пору! Слуга Божий Андрей писав: „Як горять джунґлі, то й звірі не кусають!" Знову ж на іншому місці він писав: „Не пасуть пастирі своїх овець, а тільки їх стрижуть"! Одначе, треба вірити й надіятися, що всі наші Владики об'єднаються знову та врятують нашу Церкву-Мученицю!

ЛЕОНІД ФІЛЬ ОЧОЛЮЄ...

(Закінчення зі стор 1-ої)

Д-р Модест Мицик, Торонто — попередній голова;

Михайло Шебець, Торонто — голова Головної Управи;

Люба Чайковська, Вінніпеґ — голова Центральної Управи ОУК;

Орест Підзамецький, Содбури — голова Крайової Управи МУНО;

Мирослав Івасиків, Торонто — голова Крайового Комітету УВФонду;

Ярослав Білак, Торонто, мґр Михайло Ромах, Торонто і адв. Петро Климків, Вінніпеґ — заступники голови.

Мґр Євген Мастикаш, Торонто — екзекутивний секретар;

Ілля Поворозник, Гамілтон — фінансовий секретар;

Василь Бодуйкевич, Торонто — скарбник.

Члени Крайової Екзекутиви УНО: д-р Степан Дершко (Саскатун), мґр Василь Верига, (Торонто), Анатоль Криворучко, (Оттава), д-р Андрій Михальчук, (Брентфорд), мґр Богдан Голинський, (Торонто), інж. Богдан Кошарич, (Монтреал), Володимир Кісь, (Торонто), Зенон Чвалюк, (Торонто), Михайло Наконечний, (Едмонтон) і Микола Василишин, (Вернон).

ГОЛОВНА ПРОВІРНА КОМІСІЯ УНО КАНАДИ

Мґр Іван Геврик, (Вінніпеґ) — голова, Софія Проців, (Торонто), Михайло Ребрик, (Торонто), Петро Мудрий, (Виндсор), Юрій Гвоздулич, (Вінніпеґ), Остап Л. П'яста, (Реджайна), Іван Каптій, (Ст. Боніфас), Ігор Чайківський, (Ванкувер), Іван Довгаль, (Торонто) і Осип Торищак, (Содбури) — члени.

На основі статуту УНО до Президії УНО входять усі обрані члени Крайової Екзекутиви УНО і з ряду кожночасні голови Централь Братніх Організацій.

З нагоди 25-го Крайового З'їзду УНО і БО відбулися такі імпрези:

У суботу, 11 жовтня, Бенкет З'їзду УНО в готелі Монт Роял Шератон. Учасників було приблизно 500 осіб; головним промовцем був Дж. Мунро — міністер праці і багатокультурности.

З'їзд вітали: сен. д-р П. Юзик; Г. Блянк — представник пров. уряду Квебеку; представник управи міста Монтреалу д-р Лярош; представник міста Торонта — Е. Негридж; заст. президента СКВУ — М. Плавюк; голова КР ІСНО — д-р Д. Квітковський з Детройту; ВПпреосв. Кир Ізидор Борецький.

Головний промовець і всі, що виголошували привіти, підкреслювали заслуги праці УНО і БО в Канаді.

У неділю 12 жовтня ц. р. від 2 до 5-ої год. по пол. доповіді виголосили: д-р Б. Боцюрків: „Урбанізація в Канаді і її вплив на українську спільноту" і д-р М. Антонович: „Сучасний стан в Україні".

В неділю увечері відбувся концерт з участю мистців Ю. і Д. Мазуркевичів, А. Чорнодольської, хорово-танкових ансамблів Гемільтону і Монтреалу — сказано в повідомленні Крайової Екзекутиви УНО.

ПОДЯКА

З Божої Волі, несподівано, відійшла у Вічність в суботу, 1-го листопада 1975 р. моя Найдорожча МАМА

бл. п.

МАРІЯ СУСЬ

Цією дорогою хочу зложити подяку всім Приятелям, Знайомим і Людям Доброї Волі, які взяли участь у похоронних обрядах і зложили мені усно і письмо співчуття і тим облегшили мені великий біль по втраті моєї Матері.

В першу чергу щиро дякую оо. Василіянам з церкви св. Юра в Ню Йорку, а особливо о. Лаврентієві Лавринюк за всі похоронні відправи й прощальні слова в церкві.

Моя спеціяльна подяка о. Михайлову з Менвілл, Н. Дж., який з о. Лаврентієм відправив надгробні відправи.

Також дякую о. Михайлову за відправлення Служби Божої в намірені моєї Мами.

Моя сердечна подяка нашому доброму Приятелеві ще з рідних сторін п. Петрові Сендейові, який приїхав з далекого Торонто в Канаді, щоб в останнє попрощати з нами мою Дорогу Маму. Його присутність і розрада були для мене великою поміччю у мойому горю.

Моя окрема й щира подяка пані Софії і п. Степанові Котик, найкращим Приятелям моєї Мами, за їх добру опіку моєї Матері у хвилині її несподіваної смерти. Рівнож дякую п. Котикові за покликання священика, який уділив Покійній останнє розгрішення.

Також щиро дякую п. інж. Петрові Салякові за Його негайну і, як і завжди, дуже приятельську поміч в часі смерти моєї Мами.

Дуже дякую всім моїм Приятелям і Знайомим за їх участь у похоронних відправах, за квіти, молитви, пожертви на Служби Божі і церкву і за їх ласкаву піддержку у мойому горю.

Нехай Всевишній Господь винагородить усіх Вас здоров'ям і щедрими ласками.

У тяжкому горю і смутку:

ЮЛІЯНА — дочка

Ділимося із Членством ФКУ і усією Українською Громадою сумною вісткою, що дня 11-го грудня 1975 р. о год. 4-ій ранком, в Торонті, помер проживши 50 років

МҐР ІВАН БОНК

член Комітету ФКУ у Канаді, прихильник українських студій у Гарварді, директор славістичної секції бібліотеки Торонтського Університету, суспільний діяч, член ОУН.

У глибокому жалю залишив Дружину, троє Дітей і Тещу в Канаді, Матір і Сестру в Україні та багато своїх друзів.

ПОХОРОН — в суботу, 13-го грудня 1975 р. о год. 9-ій ранком з похоронного заведення Кардинала до української католицької церкви св. Покрови.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ ВІДДІЛ МЕТРОПОЛІЇ НЮ ЙОРК

з глибоким сумом сповіщає своїх Членів і Українське Громадянство, що 6-го грудня 1975 року, після короткої тяжної недуги, передчасно відійшов у Вічність

сл. п.

Д-Р СЕВЕРИН ЧЕСНИКОВСЬКИЙ

член УЛТПА

ПОХОРОНЕНО Покійного 9-го грудня 1975 року на цвинтарі в Schaghticoke, N.Y.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Управа Відділу висловлює глибоке співчуття дочці Олександрі і сестрі Олені з родинами.

ЗАПРОШУЄМО ВШ. ГРОМАДЯНСТВО на УКРАЇНСЬКУ ТРАДИЦІЙНУ

НОВОРІЧНУ ЗУСТРІЧ

яка відбудеться в просторих бенкетових залях

"Holiday Inn" of Somerville

US Route 22 (East Bound)

31 грудня 1975 р. Початок о год. 9 вечора до?

- При звуках оркестри „МРІЯ" під кер. В. ХОМУТА.
- Холодний і гарячий буфет для гостей протягом цілої забави, включно з шампаном при ЗУСТРІЧІ НОВОГО РОКУ, за вступом тільки 15.00 дол. від особи.
- Проситься ЯКНАЙСКОРІШЕ резервувати столики на 8, 14 осіб і т. д.

Тел. (201) 526-9500 Власник — УКРАЇНЕЦЬ

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК у США

ПЛЕНАРНА НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ АКАДЕМІЇ

ПРОГРАМА.

Відкриття Конференції —
Президент УВАН — ПРОФ. Д-Р ОЛЕКСАНДЕР ОГЛОВЛИН.
Доповідь — ПРОФ. Д-Р ВОЛОДИМИР КУБІЙОВИЧ: „Міґраційні процеси в Українській ССР за переписом 1970 року".

Засідання відбудеться

в суботу, 20 грудня 1975 р., о 3-ій год. по пол.

в БУДИНКУ АКАДЕМІЇ. 206 Вест 100 вул., НЮ ЙОРК, Н. Й.

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої і ніколи Незабутньої
ДРУЖИНИ, МАМУСІ і БАБИ КАСІ

бл. п.

КАТЕРИНИ ВЕРБОВСЬКОЇ з дому МАЙХРОВІЧ

буде відслужена

СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в церкві СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НОРТГЕМТОНІ, Па., дня 18-го ГРУДНЯ 1975 року о год. 8-ій рано.

•

Також по другій Службі Божій буде відправлена

ПАНАХИДА

в церкві СВ. МАРІЇ в АЛЛЕНТАВН, Па. при Булертон Авеню, дня 21 ГРУДНЯ 1975 року.

Про молитву за спокій душі Покійної просять —
МУЖ з ДОЧКАМИ
ВНУКАМИ і ЗЯТЯМИ

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЛІСНИКІВ і ДЕРЕВНИКІВ в НЮ ЙОРКУ

ділиться сумною вісткою, що 29 листопада 1975 р. відійшов у Вічність

бл. п. надлісничий, інж.

ТЕОДОР ГРАБОВЕНСЬКИЙ

почесний член та сеньйор ОБУЛіД-у, останньо замешкалий у Ван Дайк, Міч., переживши 101 років.

•

ВШ. доньці Ірині та всій опечаленій горем Родині, висловлюємо наше глибоке співчуття.

УПРАВА та ЧЛЕНИ ОБУЛіД-у

Увага! Нюарк Ірвінґтон Мейпелвуд і околиця!	**УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ ДІМ** 140 Prospect Avenue, Irvington, N.J. має честь просити ВШ. Членство і Громадянство ***на ЗУСТРІЧ* НОВОГО 1976 РОКУ**	**СЕРЕДА, 31 грудня 1975 р.** год. 8:30 вечора **Оркестра: О. Головацького**

Тепла і холодна їжа і напитки включені в ціні вступу. Вступ: 15 дол. від 1 особи, 25 дол. від 1 пари
До 27 грудня, замовляти місця в Народнім Домі, ч. тел. 372-9856, 375-0156

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ОЛЕКСА і МАРІЯ ҐУЛЬОВАТІ

замешкалі в Асторії, Н. Й. повідомляють всіх Знайомих, що 13 грудня 1975 р. відбудеться вінчання їх дочки

Розмарі Ксені

з

Бері Віценті Коннелл

уроджений в Ню Лондон, Конн.

син ТОМИ і ДОРОТИ ПАРКЕР

Вінчання відбудеться в Парижі, Франція в катедрі Нотр Дам.

З нагоди їх вінчання, родичі Одні і Другі та Молодого бабця Сайді, родина в Америці, в Канаді, в Україні, в Франції, в Англії бажають Молодій Парі Божого Благословенства та всього найкращого на новій дорозі життя та щасливого повороту з Франції до Ню Йорку.

ТЕПЕР МОЖНА НАБУТИ ЧУДОВУ ПЛАТІВКУ

***„...Нема музики без* ТЕМПО"**

В СКЛЕПАХ:

- Базар, Дніпро (Ірвінґтон)
- АРКА, Сурма (Ню Йорк)
- Космос, Ганусей (Філядельфія)
- Калина (Йонкерс)
- Українська Книгарня (Чикаґо)
- Крамниці Союзівки і Верховини

ПРЕКРАСНИЙ ДАРУНОК ПІД ЯЛИНКУ

ОРКЕСТРА ТЕМПО — ІРИНЕЙ КОВАЛЬ
45 Wilson Dr. — Berkeley Hts, N.J. 07922
Tel: (201) 464-5806

Ділимося сумною вісткою, яка наспіла з України, що там 31-го жовтня 1975 року відійшла у Вічність, прийнявши Найсвятіші Тайни наша Найдорожча МАМА і БАБУНЯ

бл. п.

АНАСТАЗІЯ ПАНЧУК

на 79-му році життя.

В глибокому смутку:

син — ЯРОСЛАВ з дружиною ЯРОСЛАВОЮ і дітьми РУТОЮ і ХРИСТИНОЮ
дочка — МИРОСЛАВА з родиною в Україні
невістка — ОРИСЯ
Рідня в ЗСА та в Україні

Комуністичні верховоди радять у Варшаві

Варшава. — Верховоди майже усіх комуністичних країн і представники багатьох комуністичних партій в світі з'їхалися тут в понеділок, 8-го грудня ц. р., на відкриття УП Конгресу Польської Об'єднаної Робітничої Партії (Комуністична партія Польщі), у якому бере участь також генеральний секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв і багато членів московського Політбюра та військовиків. Західні кореспонденти відмічують, що від часу „схизми", яку проявляли деякі проводи Комуністичних партій супроти московського центру, це мабуть перший великий з'їзд партійних лідерів. Конґрес Польської Комуністичної партії, який відбувається в Палаці культури, що був збудований росіянами в 1950 роках, відкрив в присутності 1811 делеґатів перший секретар Компартії Польщі Едвард Ґєрек. У своїй промові він накреслив п'ятирічний господарський плян на 1976-1980, обговорив справи закордонної політики Польщі, підкреслюючи при тому, що головним завданням є вдержування приязні зв'язки зі Совєтським Союзом, похвалив реалістичний підхід деяких західніх політиків у розв'язці політичних проблем, і заявив, що Польща й далі заінтересована господарською співпрацею з Францією, ЗСА, Великобританією, Італією, Австрією, Бельгією та іншими країнами. Як взірець до наслідування Ґєрек подавав совєтську „мирну" закордонну політику, засудив „західніх реваншистів", а президента Китайської Народної Республіки Мао Тсе-тунґа прирівняв до „західньо - німецьких націоналістів", які піддержують скріплення Північно-Авлантійського Пакту (НАТО) і „бажають перегонів у озброєнні".

Совєтську делеґацію, як вже згадано, очолює сам Леонід Брежнєв і до неї входять ще: перший секретар Компартії України Володимир Щербицький, секретар ЦК КПСС К. Ф. Катушев, перший секретар ЦК Компартії Литви П. П. Гришкявучус, член ЦК КПСС і амбасадор до ПНР С. А. Пилотович та інші видатні члени Компартії.

Похорон св. п. д-ра Михайла Соневицького

Св. п. проф. М. Соневицький

(С.Б.) — У середу, 3-го грудня відбувся похорон проф. д-ра Михайла Соневицького науковця великого формату, одного з останніх моґіканів старої клясичної ерудиції. Покійний М. Соневицький був видатним вченим з ділянки клясичної філології. Покінчив студії ще перед Першою світовою війною у Віденському університеті, осягнувши докторат на філософічному факультеті з клясичної філології.

У панахидах, що відбулися в понеділок і вівторок 1 і 2-го грудня взяло участь велике число науковців з НТШ і УВАН, де Покійний був дійсним членом. А також учнів і студентів, вихованком і духовним провідником яких понад 50 літ був Покійний.

В понеділок відслужили панахиду два священики його кол. учні: о. д-р В. Ґавліч (уч. з гімн. Тернополя) парох св. Юрія в Ню Йорку, і о. декан А. Борса (уч. з гімн. Чортків (з Джерзі Сиᴛі. Прощальну промову виголосив голова НТШ проф. д-р Осип Андрушків від наукового світу, де підкреслив його велике наукове знання, працьовитість, а передовсім скромність. Другого дня в переповненім похороннім заведенні стали до панахиди чотирьох священиків кол. учнів і студентів покійного професора: о. д-р Ґавліч, о. Сотер Голик ЧСВВ (із Чортківської гімн.) з Бронксу, о. крилошанин Любомир Мудрий (кол. студ. Богословської Академії у Львові), Озон Парк і о. Іван Сембрат ЧСВВ студ. композиції д-ра Ігоря, сина пок. Професора. Редактор Роман Ільницький попрощав від учнів тернопільської державної гімн. інж. Б. Рак від „Думки", проф. Роман Чубатий від товаришів професорів. Хоровим співом проводив мґр Л. Крушельницький, теж його учень гімн. Чорткова. Ще довго не розходилися присутні згадуючи сердечним словом свого незабутнього виховника.

У середу рано 3-го грудня при виповненій церкві св. Юра відслужив о. д-р В. Ґавліч жалібне Богослуження. До св. Причастя приступили діти школи св. Юра — товариші з кляс внуків Покійного: Андрія, Мелася і Маркіяна. Жест школи був безприкладним за такі сердечні вислови співчуття з боку учителів тих кляс. О. д-р Ґавліч у своїй прощальній промові згадав щирим словом свого професора пок. Михайла Соневицького. Його сердечні слова овіяні теплотою і вдячністю були бальзамом для душі.

На цвинтарі в Бавнд Бруці зібралася велика громада людей, що приїхали з околиць Ню Йорку. Останні похоронні обряди відправив о. Себастіян Шевчук, ЧСВВ.

Над відкритою могилою промовляв проф. д-р Василь Лев. Від філологічної Секції НТШ, комісій: Мовознавчої, Регіональних дослідів і публікацій, Богословської Академії, Українського Католицького Університету, як члена Богословського Наукового Товариства і Комісії Літургічних перекладів.

На поминках забирали голос: д-р С. Ворох від Чортків'ян, всіх що були і тих, що не могли бути присутніми, від Управи Ділового Комітету „Історично-мемуарного Збірника Чортківської Округи", в якім Покійний був духовим провідником і опікуном, наголошуючи, що св. п. Професор увійде в історію української науки як перший науковець, що написав монументальний твір „Історію грецької літератури" українською мовою (понад 700 сторінок). Другий том, який приготовляв, написав майже до половини, около 300 сторінок, хоча писав до останньої майже хвилини свого життя, та не довелось довести його до закінчення. Але половина праці є так заокруглена, що вийде друком в Українськім Католицькім Університеті в Римі. Д-р С. Ворох теплотою і щирістю вислову причинився до прослави шляхетної людини-науковця Чортківської Землі.

Колишній учень чортківської гімназії інсп. Богдан Стефанович, схарактеризував свого професора, як людину голубиного серця, що ніколи не підніс голосу в клясі, не сказав непотрібного слова, був любленим і дуже шанованим приятелем молоді. Наприкінці відмовив молитву „Отче наш" грецькою мовою, пригадуючи, що перед годиною його лекції учні завжди молилися по-грецьки.

Син св. п. Професора, д-р Ігор Соневицький подякував присутнім численно зібраним гостям за пошанування незабутнього Батька і виховника своїх синів через ціле життя і незаступимого приятеля, закінчив подяку словами: „Non omnis moriat" (Horatius, „Carmina" Libed III, XXX).

О. Себастіян Шевчук молитвою за душу Покійного закінчив поминки, взірцево улаштованих Сестрицтвом церкви - Пам'ятника.

Присутні замість квітів на свіжу могилу склали на руки д-ра Палідвора суму 345 дол. на „Церкву в потребі". Дальші пожертви родина просить складати в Т-ві „Самопоміч"— 98 Е. 2-га Авеню Ню Йорк, Н.И. 10003.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 14-го ГРУДНЯ 1975 р.

ФІНІКСВІЛЛ, Па. Річні збори Б-ва св. апп. Петра і Павла Відд. 321 в церковній залі, о год. 1-ій по пол. Проситься всіх чл. прибути. Буде вибір нової управи на 1976 р. та звіти уступаючої Управи. — Н. Фуґа, предс., П. Фуґа, кас., Д. Чук, секр.

НЕДІЛЯ, 21-го ГРУДНЯ 1975 р.

СТ. ЛЮЇЗ, Мо. Річні збори В-ва св. Володимира 179-ий Відд. о год. 2 по пол. при Маґнолія 2838. На порядку: звіти уступаючої Управи, дискусія над звітами, внески та запити, признання абсолюторії уступаючій Управі, вибір нової управи на 1976 р. Проситься чл. прибути на збори. — Управа.